

MỤC LỤC

CHƯƠNG 30	2
CHƯƠNG 31	13
CHƯƠNG 32	25

CHƯƠNG 30

Trong căn nhà của mình bên Bronx, Anbert Nêri loay hoay chải thật kỹ bộ sắc phục cảnh sát bằng da xanh đã cũ. Phù hiệu gã đã tháo ra cọ thật bóng. Dây lưng và bao súng treo lủng lẳng trên lưng ghế. Cái bận rộn quen thuộc đã đem lại cho Nêri một cảm giác thích thú là lạ, mà suốt hai năm nay - kể từ ngày vợ gã bỏ đi - ít khi gã được hưởng.

Lúc lấy vợ Anbert mới gia nhập lực lượng cảnh sát chưa được bao lâu, cô vợ Rita bấy giờ còn là một nữ sinh non choẹt, con nhà làm ăn tử tế gốc Ý, vốn rất giữ gia phong nên cô bé rụt rè nhút nhát tợn, chưa lần nào đi chơi khuya quá mười giờ. Rita ngây thơ, duyên dáng, mái tóc đen huyền kiều diễm, mà lại ngoan ngoãn hiền lành, chẳng trách Anbert Nêri say như điếu đổ.

Hồi mới lấy nhau, Rita nhìn chồng bằng ánh mắt đắm đuối. Gã khỏe như voi và cô thấy người ta sợ gã không chỉ bởi sức mạnh thể chất, mà còn bởi lòng trung thành không thể lay chuyển đối với những khái niệm tốt xấu của gã. Gã không quen cái kiểu lịch sự tế nhị. Nếu không đồng ý với ai cái gì thì gã hoặc ngậm tăm hoặc hung hăng cãi ngay. Tính gã thẳng ruột ngựa, không bao giờ đồng ý với ai chỉ để lấy lòng. Thêm vào đó, gã có tính cách Xixili chính công khiến dân tình xung quanh lắm phen khiếp vía.

Trong năm năm trời phục vụ trong ngành cảnh sát Niu York, Nêri đã nổi danh là một trong những người bảo vệ pháp luật mặt sắt nhất thành phố. Đồng thời còn là người liêm khiết vào loại nhất nhì. Có điều gã bảo vệ pháp luật theo cách riêng của mình. Bọn tội phạm lớn bé bị gã căm ghét như kẻ thù của chính mình, và hề trông thấy đám du côn dỏ trò mất dạy với người qua đường trong góc tối nào đó là gã ra tay ngay, ra tay quyết liệt, thần tốc. Nhờ có sức mạnh phim phàm nên gã ưa dùng những biện pháp chân tay.

Một đêm đang ngồi xe tuần tiểu trong khu vực Tây Công Viên Trung Tâm, gã bắt gặp một đám sáu gã trai hơi đang quấy phá. Nêri vọt ra ngay - thẳng đồng sự biết tính gã nên cứ ngồi

nguyên trên xe, không muốn giầy vào. Chỉ trong nháy mắt, gã đã gom đủ sáu chú ranh con chưa quá hai mươi, chú nào cũng diện áo vét đen ra dáng tay chơi lăm. Bọn này chẳng phải tội phạm tội phước gì hết, chẳng qua rảnh việc rồi hơi, túm tụm nhau đi rong, gặp đàn ông thì kéo cổ xin thuốc, xin lửa, còn đàn bà con gái thì chúng chọc ghẹo, giở trò mất dạy, nhưng tuyệt nhiên không động chạm gì đến thân thể họ.

Nêri bắt sáu chú đứng sát vào tường, đứng nghiêm không được động đậy mà nghe gã hùng hổ quát tháo, cây đèn pin tổ bố cứ vung loang loáng. Tuy đi tuần tra bao giờ Anbert cũng đeo súng, nhưng chẳng bao giờ gã dùng đến. Lúc gã bực lên, nguyên bộ mặt hung thần với bộ đồ cảnh sát là đủ để bọn du côn mất mặt rồi. Lần này cũng thế. Sau khi bắt sáu chú xếp hàng xong, gã mới tra từng chú một. Thằng thứ nhất có vẻ Irlonđ. Gã quát: “Cút! Tao mà còn thấy mày thò mặt ra đường lần nữa thì cứ giờ hồn!” Chú chàng biến vội. Hai thằng sau cũng thế. Nhưng thằng thứ tư thì rõ là dân Ý – nghĩa là đồng hương với thầy cảnh sát. Cu cậu tưởng bỏ, ngẩng lên ngón nguyền. Nghe Nêri hỏi: “Mày người Ý hả?” - cu cậu còn gật đầu cười nịnh. Thế là Anbert Nêri vung tay táng cho cu cậu một phát đèn pin vào giữa trán, máu me tóa ra ghê lắm, may mà chưa vỡ gáo. Thằng kia quy xuống. Gã nắm cổ thằng ranh nhắc lên, quát: “Mày làm nhơ danh người Ý. Người Ý đâu có thứ như mày? Đứng lên!” Thằng kia lom khom không dám đứng thẳng thì bị gã tống cho một đầu gối vào bụng, cảnh cáo: “Biến! Lần sau tao mà còn nhìn thấy mày mặc thứ áo quái gở này lảng cháng ngoài đường thì bỏ mẹ với tao. Phúc tổ bảy mươi đời là mày không phải con tao đấy!” Hai thằng còn lại dĩ nhiên là sợ vãi đái, không cần phải nói nhiều, chỉ bị đá đít đuổi về, cấm không được phát phờ ngoài phố.

Những màn lập lại trật tự kiểu này gã làm vừa nhanh vừa gọn, không ai kịp can thiệp nói ra nói vào gì, không kịp để bà con xúm lại nữa. Gã làm việc rất chớp nhoáng, nhảy lên xe đóng cửa là thành đồng sự rồ máy phóng đi luôn. Tất nhiên thỉnh thoảng cũng đụng phải đứa lì định giở võ hay thậm chí còn rút dao. Những lúc như thế thì thật cảm cảnh thay cho thằng kia. Nêri loáng một cái đã tẩn cu cậu một trận máu me tàn nhẫn rồi quảng lên xe tuần tiểu. Sau đó cu cậu còn bị giam và bị buộc tội hành hung nhân viên công lực. Nhưng thông thường phải đợi chán chê, đến lúc can phạm xuất viện mới xử gì thì xử.

Ít lâu sau Nêri đã bị đổi sang khu vực có trụ sở Liên Hiệp Quốc. Các quan chức Liên Hiệp Quốc cậy quyền bất khả xâm phạm ngoại giao cứ đỗ xe bừa bãi ở các phố lân cận, bất chấp quy định của cảnh sát. Nêri báo cáo lên cấp trên thì người ta bảo gã chịu khó làm ngơ để khỏi phiền phức. Một tối nọ vì xe các bố để lung tung quá, làm cả một đoạn đường bị nghẽn. Chờ đến quá nửa đêm, Nêri mới lôi cây đèn tổ bố của mình trong xe tuần cảnh ra, xách đi dọc phố, cứ xe nào đỗ sai chỗ là gã đập vỡ kính bằng hết. Đi gần lại kính ít nhất phải mất vài ngày, dù có là nhà ngoại giao cao cấp nhất cũng thế. Đơn thư báo tới tấp bay đến bót cảnh sát yêu cầu ngăn chặn ngay hành động côn đồ kia. Thêm một tuần nữa kính xe liên tiếp bị đập rồi mọi người mới biết đó là thành tích của Nêri. Gã bị đổi sang Harlem.

Sau đó ít lâu, một sáng chủ nhật Nêri đưa vợ sang Bruklin thăm bà chị. Bà chị goá chồng nên, theo đúng truyền thống Xixili, cậu em Anbert có nghĩa vụ thay thế bổn phận người quá cố - tức là lâu lâu xuống xem có gì cần lo lắng giải quyết không. Chuyện đáng lo thì có đấy. Thằng cháu mồ côi cha năm nay xuýt soát hai mươi đã bắt đầu lêu lổng mà bà mẹ không bảo được. Có lần ông quý tử đua đòi cũng theo người ta đi đánh quả. Không có cậu Anbert nhờ anh em đồng nghiệp tha cho nó một lần thì quả này ông cháu ngồi tù là cái chắc. Thực tình Nêri sốt tiết lắm, nhưng chỉ bấm bụng cảnh cáo: “Nghe đây, lần này tao bỏ qua, nhưng mày còn làm khổ mẹ mày lần nữa là biết mặt tao!” Ở nhà người ta thì đó là ông cậu dạy dỗ bảo ban thằng cháu, nhưng nếu ông cậu là Anbert Nêri thì phải hiểu đây là lời răn đe thực sự, nên thằng cháu Tômax rét quá, tuy cũng là loại đầu bò đầu bấu trong đám chơi con Bruklin chứ chẳng phải mèng.

Tối hôm trước, tối thứ bảy, Tômax đàm đúm đi chơi, mãi gần sáng mới mò về nên đã đứng bóng rồi mà cu cậu vẫn chưa dậy. Mẹ nó vào đánh thức nó dậy, bảo rửa mặt rửa mũi, mặc quần áo xuống ăn cơm với cậu mợ Anbert luôn thể. Thằng ranh lâu bầu:

- Để người ta ngủ. Cậu với chả mợ, rách việc!

Cửa buồng chỉ khép hờ nên Anbert nghe hết, nhưng thấy bà chị đi ra có vẻ sượng sùng nên hấn phải lờ đi để ngồi ăn cho vui vẻ cả nhà.

Lúc ngồi nói chuyện, Nêri hỏi bà chị dạo này thằng Tômax có lêu láo nữa không thì bà lắc đầu. Nhưng thật không may cho nó,

lúc vợ chồng ông cậu sắp sửa ra về thì nó trong phòng ngật ngưỡng bước ra, hậm hực chào lấy lệ rồi xuống bếp lục cơm. Một lúc sau nó ở dưới bếp hét toáng lên:

- Đói bỏ mẹ mà chẳng còn cái cút gì ăn đây!

Mẹ nó mắng:

- Cơm có bữa, không ăn thì thôi. Ngủ nửa ngày mới dậy không ai công đâu mà chờ!

Thằng ranh ăn nói mất dạy chẳng qua chỉ là học đòi kiểu nói đầu đường xó chợ đang thịnh hành chứ chẳng phải để hạch sách bà mẹ bôi bác cả nhà đâu. Nhưng không biết vì còn ngái ngủ hay vì đói bụng đâm ra cáu kỉnh, nó buột miệng văng ra một câu, không nhớ rằng ông cậu Anbert này giờ đã sốt ruột lắm rồi.

- Không chờ thì đi ăn hàng chứ bấu đ....gì!

Nói vừa dứt lời, chưa kịp hồi thì đã bị cánh tay như cái gong sắt của ông cậu tóm cứng. Ra thằng này láo quá! Nó dám ăn nói với mẹ nó cái kiểu ấy cơ đấy. Có mặt cậu mợ đây mà nó còn thế thì ngày thường ở nhà nó còn bỏ láo đến đâu? Thằng mất dạy này phải sửa ngay một trận mới được.

Chẳng biết gặp ngày sát chủ hay hổ vồ mà hôm đó thằng Tômax được một trận mê tơi lên bờ xuống ruộng. Hai người đàn bà đứng ngoài mặt mũi tái xanh tái tím chẳng dám mở mồm can. Lúc đầu thằng cháu còn gắng gượng đỡ đòn, nhưng qua hai ba hiệp, cu cậu chỉ còn biết lay như tê sao. Mặt mũi bầm dập, máu me be bét, đầu bị đập vào tường côm cốp, bụng đau quằn quại sau mỗi cú đâm thoi sơn, sau hết, lúc đã ngã lăn quay ra, cu cậu lại còn bị nắm tóc mà động huỳnh huych xuống sàn.

Đánh một lúc, ông cậu dừng tay, tóm cổ lôi thằng cháu xuống đường, tổng vào xe toát cho một trận:

- Nhớ đấy, tao mà còn nghe mày ăn nói mất dạy với mẹ mày lần nữa thì đừng có trách, tao đánh cho hư người ra chứ không phải chỉ sơ sơ thế này thôi đâu, nghe chưa? Gã dừng lại một lát để thằng bé nhập tâm lời dạy bảo ân cần đó, rồi tiếp: Bây giờ mày lên bảo mợ mày tao đang chờ dưới này. Để xem mày đã biết vâng lời chưa nào.

Sau bận ấy hai tháng, một đêm đi trực về, Anbert Nêri không thấy vợ đâu. Rita đã gói ghém đồ đạc về nhà bố mẹ rồi.

Ông bố vợ cho chàng rể hay là Rita sợ gã – cô ta không dám sống với một người tính tình hung tợn như vậy. Nêri ngó cả người - có bao giờ gã đụng đến vợ đâu, có bao giờ gã nặng lời với cô ta đâu, đối với vợ gã một mực yêu thương âu yếm chứ có gì kia khác đâu. Gã không dám tin rằng cô ta lại bỏ gã, nên định bụng chờ vài hôm cho hết bàng hoàng rồi sẽ đến hỏi cho ra nhẽ.

Thật oái oăm sao, ngày hôm sau lại xảy ra chuyện lòi thoi. Trong lúc gã đang tuần tra trong khu vực thì có tin báo trên một đường phố có một vụ hành hung. Theo thói quen, xe vừa đến nơi chưa kịp dừng, Nêri đã nhảy phắt xuống rồi, tay vung vẩy đèn pin. Gã lập tức thấy ngay chỗ nào cần đến: một đám đông đang xúm xít trước lối vào một ngôi nhà. Một người đàn bà da đen bảo gã: “ Nó cắt tiết con bé mất thoi, trong kia kia.”

Nêri bước vào cửa lớn. Từ khuôn cửa mở phía cuối hành lang hắt ra ánh đèn và có tiếng rên la. Tay nắm chặt đèn pin, gã xông ngay vào và xuýt nữa đụng phải mấy thân người nằm sóng soài dưới sàn. Một đứa bé gái chưa đến mười hai nằm ngay bên một người đàn bà da đen khoảng hai mươi tuổi, cả hai máu me đầy người vì những nhát rạch sâu hoắm. Hung thủ đứng lù lù ngay trước mặt Nêri trong phòng khách. Tưởng ai, hoá ra người quen: Vekx Bêinx - một tên ma cô kiêm bán ma tuý khét tiếng, một nghệ sĩ chơi dao bạc thầy. Hắn ngược cặp mắt đờ dại đang lên cơn nghiện nhìn ra, lưỡi dao cạo bê bết máu rung rung trong tay. Mới hai tuần trước Nêri vừa tóm cổ thằng kia về bắt vì tội hành hung một con điểm bán hàng ngay giữa đường. Hôm ấy bị bắt, thằng khốn còn nở mồm: “Này, không việc gì đến bọn cớm chúng mày đâu nhé!” Tay cùng đi với Nêri cũng nghĩ thế. Bọn đen này cứ để chúng nó lụi nhau chết cha cả nút đi cho xong, dính vào làm quái gì? Nhưng Nêri thì cứ nhất định hốt thằng này về đồn giao cho pháp luật trị tội. Ai dè ngày hôm sau thằng kia đã được luật sư đóng tiền thế chân lòi ra rồi.

Xưa nay Nêri đã sẵn ghét bọn đen. Người đâu lại có thứ người chỉ biết đớp hít cho sướng mồm, vợ con có đi làm đi cũng mặc xác. Thành thử bây giờ trước cảnh coi thường luật pháp trắng trợn kia, cơn điên của Nêri lại bốc lên ngàn ngút. Gã định bụng không xức thằng Bêinx về bắt làm gì mất công, phải trị luôn ngay tại đây là hơn.

Vừa nghĩ thế thì đã có bao nhiêu là nhân chứng lố nhố sau lưng - những người hàng xóm sống cùng một chung cư đã kéo đến;

cả tay đồng sự cũng bỏ xe chạy vào nữa. Nêri nhìn thẳng côn đồ quát lớn:

- Bỏ dao xuống! Mày đã bị bắt.

Thằng kia cười hềnh hếch:

- Mày cứ thử bắt bố mày xem, tưởng bỏ! - Hấn vung dao lên: - Mày cứ nhảy vào đây xơi thử một nhát xem nào!

Nêri ra tay nhanh như chớp khiến tay đồng sự không kịp rút súng. Tay trái gã chop tay cầm dao cạo thằng kia, tay phải vung cây đèn pin đi một đường vòng cung khùng khiếp: cây đèn quạt trúng thái dương thằng khốn. Đầu gối thằng đen rún ra như say rượu, đánh rơi cả lưỡi dao cạo. Chỉ một cú đánh ấy, thằng này đã đủ đo ván rồi. Chính vì thế mà cú thứ hai – sau này đã được các nhân chứng xác nhận trước tòa – là hoàn toàn không cần thiết. Kết quả là cây đèn bằng nhôm to tướng như thế mà gãy rời phần đầu, bóng đèn, mặt kính bay tứ tung, giá không có mấy cục pin bên trong chắc cây đèn cũng gãy tan rồi. Một cú như vậy thì xương cốt ai chịu cho lại? Tên ma cô da đen võ sọ và hai giờ sau chết ở bệnh viện Harlem.

Nêri bị ra tòa vì tội giết người không chủ tâm. Tòa tuyên án gã tù một đến mười năm tù ngồi. Gã nghe bản án với một cảm giác lẫn lộn ngạc nhiên và phẫn nộ. Kể từ giờ phút ấy, gã đâm ra căm thù cái xã hội gã đang sống đến mức chẳng còn thiết gì cả. Chúng nó lại dám coi gã là tên tội phạm! Chúng lại dám tống gã vào tù vì gã đã tiêu diệt cái thứ sâu bọ da đen, cái thằng ma cô, cái thằng súc sinh ấy! Còn hai mẹ con phải thương tật suốt đời và đến giờ vẫn còn nằm nhà thương kia thì không làm ai động tâm...

Nêri không sợ tù tội. Gã tin chắc rằng ở đây gã sẽ được đối xử tốt - phần vì gã là cựu cảnh sát, phần vì ở đó người ta sẽ biết vì sao gã phải ngồi tù. Máy thằng bạn đồng nghiệp đã hứa sẽ nói chuyện với những người có trách nhiệm về trường hợp gã, chỉ có ông bố vợ - một người Ý lỗi đời, chủ vừa cá ở Bronx và vẫn trung thành với các nề nếp cũ – là hiểu cơ hội sống sót ra khỏi tù sau một năm của một đứa như Anbert Nêri là hết sức nhỏ nhoi. Hoặc đứa nào giết gã, hoặc gã giết ai đó. Cảm thấy có lỗi vì con gái mình đồng đánh bỏ một người chồng tử tế, ông bố vợ lợi dụng chỗ quen biết với gia đình Côrleone (ngoài khoản lệ phí bảo vệ, ông ta vẫn thường xuyên biếu cá ngon) đã đến xin nhà này bênh vực cho.

Gia đình Côrleône không lạ gì Anbert Nêri. Là người bảo vệ hung hăng của trật tự, gã đã trở thành một nhân vật huyền thoại – có tiếng là một người mà đụng vào là mất mạng như chơi, một người đáng sợ không phải bởi gã mặc sắc phục và đeo súng, mà bởi bản thân gã đáng sợ. Xưa nay cánh Côrleône vốn để ý đến loại người như vậy. Việc gã đã từng phục vụ trong cảnh sát không có ý nghĩa gì lắm. Lúc trẻ thiếu gì người làm đường, không biết số phận mình là đâu, nhưng thường thường thời gian và dịp may sẽ đưa họ đi đúng lối.

‘Lãnh tụ’ (caporegime) Pitơ Clemenxa liền hăng hái tiến cử Anbert Nêri cho Tôm Haghen – lão béo này cũng biết người biết của lắm. Haghen cũng đã nghe danh Nêri và tin lời lão nhưng vẫn cứ cho điều tra rõ lai lịch của gã. Haghen bỗng có linh cảm gì đó. Ý lắm bằm:

- Thằng này giống hệt Luca Bradi dạo nào.

Lão béo gật lấy gật để:

- Thì tao cũng nghĩ thế. Để bảo Maicon thử xem.

Nói ngắn gọn thì trước khi Anbert Nêri bị chuyển từ nhà lao Niu York đến nơi thụ án thì gã được thông báo rằng dựa trên những tin tức mới thu được cũng như căn cứ vào lời chứng của một quan chức cảnh sát cao cấp, toà quyết định xem xét lại vụ án. Bản án trước được thay thế bằng án treo và Nêri được trả tự do, thích đi đâu thì đi.

Anbert Nêri không phải là đứa ngây thơ, còn ông bố vợ gã cũng phải loài trính nữ e ấp. Sau khi biết rõ mọi chuyện, gã liền ký đơn ly dị để đền ơn bố vợ. Sau đó gã nhờ người đánh tiếng xin sang Long Bích để tỏ lòng cảm tạ các ân nhân. Dĩ nhiên gia đình Côrleône đồng ý và Maicon đã tiếp gã trong văn phòng.

Nêri vừa mở mồm nói mấy lời cảm ơn khách sáo thì ngạc nhiên cảm động thấy Maicon đáp lễ một cách chân thành không chút gượng gạo.

- Quái gì, người Xixili mình mà bị chúng nó đối xử tàn tệ nước ấy tôi đâu thể làm ngơ được – Maicon nói.

- Không khen thưởng anh thì chớ lại còn trừ đập nữa mới quá đáng chứ. Nói để anh rõ, đáng lẽ tôi sẽ chẳng can thiệp đâu nếu như không hỏi kỹ và được biết rằng người ta đã bắt công với anh. Người của tôi đã hỏi chuyện bà chị anh. Bà ấy bảo anh chăm

sóc bà ta rất chu đáo và chịu khó uốn nắn dạy bảo thằng con bà ấy. Ông bố vợ anh khen anh lắm. Chẳng mấy người được thế đâu, quý hoá quá.

Maicon tế nhị không nhắc đến chuyện Nêri bị vợ bỏ.

Câu chuyện mỗi lúc một thêm mặn mà. Từ bé đến giờ Nêri rất ít nói, nhưng Maicon Côrleone biết gợi để hấn dốc bầu tâm sự. Cũng lạ, Maicon chỉ hơn hấn có năm tuổi mà chứng chạc, già dặn hơn hẳn, đáng mặt đàn anh, thậm chí Nêri còn coi như bố. Sau cùng maicon bắt sang chuyện làm ăn.

- Cứu anh ra mà bỏ mặc anh cùng quần không biết bấu víu vào đâu thì chẳng thà đừng cứu. Tôi có thể giúp anh kiếm việc nữa. Tôi có cổ phần trong các sòng bạc ở Las Vegas, một người có kinh nghiệm như anh mà phụ trách an ninh thì không gì bằng. Còn nếu anh đã nhăm trước một việc gì rồi thì tôi có thể nói giúp anh một câu để nhà băng họ cho anh vay vốn mở mang làm ăn.

Vừa cảm kích, vừa bối rối, Nêri khảng khái từ chối:

- Về chuyện việc làm và vốn liếng thì xin cảm ơn ông. Nhưng tự xét thấy chưa được, nên chưa dám quấy quá. Tôi rất muốn đem thân đền đáp tấm lòng của ông, khốn nỗi tôi đang mang án, dù chỉ là án treo, nhưng dù sao tôi cũng đang phải bị quản thúc. Thật bất tiện...

Maicon gạt đi:

- Chuyện vặt ấy mà, cái đó thu xếp có khó gì đâu. Ở nhà băng người ta sẽ không bắt bẻ khoản tiểu sử của anh đâu mà lo. Tôi sẽ giải quyết chuyện tờ phiếu vàng cho anh.

Phiếu vàng là thờ thông báo của cảnh sát cho Ủy ban chống tội phạm về một cá nhân nào đó. Làm cảnh sát mãi rồi nên Nêri chẳng lạ gì chuyện nhiều tay anh chị nhờ lo lót kiếm được tờ phiếu vàng sạch sẽ mà ra toà được chiếu cớ; gã chỉ ngạc nhiên vì Maicon Côrleone cũng làm nổi trò ấy và không hiểu tại sao anh lại chịu mất công vì gã như thế.

- Vâng, nếu cần gì tôi sẽ đến nhờ - gã đáp.

- Được thôi, - Maicon nói đoạn nhìn đồng hồ. Nêri tưởng anh nhắc khéo bèn đứng dậy để cáo từ. Nhưng Maicon lại một lần nữa làm gã sửng sốt.

- Đến bữa rồi, - anh nói, - Tiện thể anh ở lại dùng cơm với gia đình luôn nhé? Bố tôi bảo cụ muốn làm quen với anh. Mẹ tôi có mấy món tửu quê nhà, ngon lắm. Xin anh đừng chối từ. Ta đi chứ?

Anbert Nêri khó mà quên được bữa ăn đầu tiên trong gia đình Côrleône. Lâu lắm rồi, có lẽ phải từ năm mười lăm tuổi, khi mẹ gã qua đời, chưa lần nào gã được ăn một bữa cơm gia đình thân mật như thế. Gã không ngờ Don Côrleône lại thân tình, vui vẻ đến thế. Xem ra ông rất khoái nghe Nêri kể lại gốc tích của gã: té ra làng ông Trùm với làng gã cách nhau có mấy bước chân!

Cơm ăn vừa miệng, rượu uống đúng gu, chuyện trò cứ thế nổ như ngô rang. Nêri cảm động quá - đây mới đích thực là gia đình gã. Gã hiểu rằng gã chỉ là khách tình cờ nhưng đồng thời cũng hiểu rằng gã có thể trở thành con cháu trong nhà được.

Khi gã về, ông Trùm một bên, Maicon một bên đưa ra xe. Don Côrleône nắm tay gã mà rằng:

- Mày khá lắm, cháu! Tao già rồi, chỉ muốn nghỉ ngơi, công việc giao hết cho thằng Maicon đây. Hôm nọ nó có nói với tao trường hợp của mày, bảo tao lo thu xếp giúp. Đầu tiên tao cũng không muốn ôm rơm rặm bụng nên gạt đi. Nó mới nói rõ tình cảnh bất công của cháu, rốt cuộc cũng phải cố một phen. Gặp mày đây tao mới hiểu là Maicon nó không lầm, biết nhìn người đấy. Nghĩa là tao vất vả cũng bỏ công. Bây giờ muốn gì, mày cứ nói, tao với Maicon sẽ cố giúp mày toại nguyện. Cháu hiểu chưa? Đã hiểu nhau là không có tiếc nhau cái gì hết, cháu ạ.

(Nhớ lại những lời ân cần tử tế của ông Trùm hôm ấy, Anbert Nêri cứ thấy bui ngủi. Giá ông còn sống đến giờ thì ông sẽ thấy rằng chính ông cũng không nhìn lầm người. Hắn sẽ hoàn thành đến nơi đến chốn công việc hôm nay để ông hài lòng).

Chưa đầy ba ngày, Nêri đã có quyết định dứt khoát. Gã hiểu rằng người ta sẵn đón lấy lòng gã, nhưng đồng thời gã còn hiểu một điều khác nữa. Gã hiểu rằng nhà Côrleône tán thành các hành động mà vì nó xã hội này đã lên án và trừng phạt gã. Nhà Côrleône hiểu gã, còn xã hội thì không. Gã hiểu rằng trong giang sơn nhà Côrleône gã sẽ được đối đãi tốt hơn ở cái thế giới mà gã đã sống. Và gã còn hiểu rằng trong phạm vi giang sơn mình, nhà Côrleône mạnh hơn hẳn thế giới bên ngoài.

Gã đến gặp Maicon lần nữa và nói thẳng hết ra. Gã đồng ý làm cho nhà Còrleone nhưng không phải ở Las Vegas mà ngay tại Niu York này. Gã bày tỏ lòng trung thành một cách rõ ràng và nhận thấy Maicon cảm động ra mặt. Hai người thoả thuận xong ngay. Nhưng Maicon nhất định bắt Nêri xuống Maiami nghỉ ngơi không mất tiền trong khách sạn của gia đình, lĩnh trước một tháng lương để chơi bời cho thoả thích.

Ở Maiami lần đầu tiên Anbert Nêri được nếm mùi cuộc sống đế vương. Ở khách sạn, gã được hưởng một đặc ân là bạn của Maicon Còrleone: gã không bị nhét vào một phòng hạng bét vớ vẩn, mà được dành hẳn cả dãy buồng sang trọng. Tay quản lý hộp đêm giới thiệu cho gã mấy em cực kỳ. Lúc trở về Niu York, Nêri nhìn đời đã khác đi rồi.

Gã được nhập vào ‘regime’ của Clemenxa và lão chuyên gia bậc thầy trong việc tuyển chọn và huấn luyện lính mới này đã thử thách gã hết sức kỹ càng. Một biện pháp đề phòng như vậy là cần thiết. Chẳng gì Nêri cũng đã là cảnh sát kia mà. Chưa đầy một năm, gã đã có “đầu danh trạng”. Vậy là hết đường lui. Clemenxa ca ngợi gã hết lời. Lão bảo Nêri thực sự là một phát hiện, một Luca Brađi mới. Không những không thua kém mà nhiều mặt hẳn còn vượt cả Luca nữa. Gã có sức khoẻ phi thường, phản xạ nhạy, chính xác không thua gì ngôi sao đã cầu Giô Đì Maygiô. Clemenxa tự thấy Nêri không phải là đứa để cho caporegime sai bảo, ngay cả caporegime Clemenxa cũng thế. Thế là Nêri được tiến cử cho Maicon Còrleone dùng, với Tôm Haghen làm tám đệm. Vì là loại thủ hạ đặc biệt nên Nêri được lĩnh lương đặc biệt dù chưa phải cỡ được chia chác một sòng bạc, một ổ bao đề hay một cơ sở đám đá để kiếm ăn. Thấy rõ gã rất sùng bái Maicon, một lần Tôm Haghen đã nửa đùa nửa thật bảo Maicon:

- Thế là anh có một Luca riêng rồi đấy nhé!

Maicon gật đầu. Phải, anh đã thành công. Từ nay Anbert Nêri sẽ thuộc về anh cho đến lúc xuống mồ. Dĩ nhiên đó là bí quyết chân truyền của Bố Già. Những ngày theo bố học nghề, một lần Maicon đã hỏi:

- Làm sao mà bố lại thuần phục được một con quái vật hung ác như Luca Brađi thế?

Ông Trùm bèn giảng giải:

- Trên đời có những đứa liều mạng đến mức cứ đòi người ta – có thể nói là bắt người ta - giết chúng đi. Chắc mày cũng thấy rồi. Vào đám bạc là chúng phá phách, xe bị xước tí sơn là chúng nhảy xổ vào đám đá, gặp ai chửi nấy, bất kể người ta có đủ sức làm gì mình không. Chúng đâm chân thành thịch mà gào ầm lên: “Giết tao đi!” Mà thiếu gì đứa muốn giết chúng. Ngày nào ta chẳng gặp những đứa như thế trên báo. Dĩ nhiên loại người như vậy đem lại cho người khác bao nhiêu tai họa. Luca Brađi cũng là một đứa như thế. Nhưng hắn khác bọn kia ở chỗ suốt một thời gian dài không ai giết được hắn. Đám này phần lớn là không nên dây vào làm gì vô ích, nhưng một thằng như Luca Brađi nếu biết dùng thì sẽ là một thứ vũ khí lợi hại. Nếu hiểu rằng một khi hắn đã không sợ chết mà còn đi tìm cái chết thì phải cô làm sao để mình là người duy nhất mà hắn sợ. Hắn không sợ chết, không sợ gì hết, nhưng duy nhất sợ mình giết hắn. Được như vậy thì hắn sẽ hoàn toàn thuộc về mình.

Đó là bài học đáng giá nhất mà ông Trùm đã truyền cho anh và Maicơn đã vận dụng nó, đã biến Anbert Nêri thành Luca Brađi của riêng mình.

Và hôm nay Anbert Nêri đang ngồi nhà để chuẩn bị đóng bộ sắc phục cảnh sát. Gã chải nó rất kỹ. Sau đó còn phải đánh bao súng cho thật bóng. Rồi bắt tay sang sửa cái mũ, đánh lại lưới trai, sau nữa là đôi giày cao cổ đen. Nêri làm rất hăng. Gã đã tìm thấy chỗ đứng trong cuộc sống – Maicơn Côrleone đã đặt niềm tin vào gã và hôm nay gã sẽ chứng minh rằng gã không phụ lòng tin đó.

CHƯƠNG 31

Cũng hôm ấy có hai chiếc limousin chạy vào cổng cư xá ở Long Bich. Một trong hai chiếc xe to tướng ấy phải đưa bà Trùm, Conni Côrleone cùng chồng và hai con ra sân bay. Trước khi dọn xuống ở hẳn dưới Las Vegas, gia đình Carlô Ritđi tạm thời đổ nghỉ ngơi ít lâu đã. Đó là lệnh của Maicon. Anh không giải thích rằng trước khi hội kiến với cánh Bardini anh thấy cần phải đưa hết người thân ra khỏi nhà. Hơn nữa, ngay cả cuộc đàm phán sắp tới cũng được giữ bí mật tuyệt đối. Không một thành viên nào trong gia đình ngoài các carporegime được biết về điều này.

Chiếc limousin thứ hai đưa Kêi cùng bọn trẻ về Niu Hampsia thăm ông bà ngoại. Riêng Maicon phải ở lại để giải quyết công việc.

Nhưng mới tới hôm trước Maicon lại báo Carlô hay rằng anh buộc phải giữ hẳn lại đây ít hôm, nhưng cùng lắm cuối tuần hẳn cũng xuống với vợ con. Conni bực lắm, điện cho Maicon, nhưng lần nào cũng bị trả lời là anh đã vào thành phố. Bây giờ cô lại đưa mắt nhìn lên nhà nhưng chẳng thấy: Maicon đang bàn công việc với Tom Haghen và ra lệnh không ai được quấy rầy. Conni hôn từ biệt chồng và ngồi vào xe.

- Chờ hai hôm mà không có là tự tôi sẽ về lôi anh đi đấy – cô dọa.

Carlô cười gượng gạo:

- Xong việc người ta mới xuống được chứ, làm gì mà rồi lên thế?

Cô vợ bồn chồn nhăn nhó trông vừa già vừa xấu và thò cổ ra nói:

- Anh có biết Maicon giữ anh lại làm gì không?

Carlô nhún vai:

- Biết được! Hôm nọ anh ấy hứa giao cho tôi một trọng trách gì đó. Có lẽ là chuyện ấy thôi.

Carlô không biết tối nay sẽ có cuộc gặp gỡ với Bardini.

Mặt Cônni tươi hẳn lên:

- Thật hả, Carlô?

Gã chồng gật đầu có vẻ hy vọng. Chiếc xe nhẹ nhàng chuyển bánh và chạy ra cổng.

Chiếc xe đi khuất, Maicon mới bước ra chia tay với Kêi và bọn trẻ. Carlô đến chỗ họ chúc bà chị Kêi thượng lộ bình an và nghỉ ngơi vui vẻ. Cuối cùng chiếc xe thứ hai cũng đi khỏi, lúc ấy Maicon mới quay sang nói:

Xin lỗi nhé, Carlô, công việc mà. Chỉ khoảng hai hôm thôi, không lâu đâu.

- Có gì đâu anh, - Carlô vội vàng đáp.

- Thế thì hay lắm. Anh cứ ngồi canh điện thoại nhé, tôi sẽ gọi sang. Tôi còn phải lo cho xong mấy việc đã. Được chứ?

Hoá ra hẳn phải chờ lâu. Thật ra thoát được cô vợ mấy hôm Carlô càng mừng. Hắn vào nhà phen ngay cho cô nhân tình vẫn bao tháng ở Vextberi hẹn tối nay sẽ đến. Xong xuôi hẳn lôi chai uyxki ra nhấm nháp đợi Maicon gọi điện sang. Lúc quá trưa hắn thấy xe cộ bắt đầu chạy vào cổng. Carlô thấy Clemenxa từ một xe bước xuống, lát sau cả Texxiô cũng đến. Tên cận vệ cho phép hai lão vào gặp Maicon. Vài tiếng sau hắn thấy Clemenxa quay ra, còn Texxiô thì không thấy đâu cả.

Sốt ruột, Carlô ra sân đi dạo quanh quần chừng mười phút. Bọn canh gác ở đây hẳn nhả mặt hết, lắm đứa còn là bạn hắn nữa. Nhưng lạ thật, bọn canh gác hôm nay hắn chẳng quen đứa nào cả. Rất bọn mới. Nhưng lạ nhất là đàn anh Rôccô Lampône lại gác cửa - Carlô biết Rôccô có một chức vụ khá cao trong cánh, thế mà hôm nay cũng phải đi gác cửa mới ghê chứ. Kiểu này là có chuyện đột xuất gì đây.

Rôccô tươi cười chào hỏi hắn. Carlô chăm chăm nhìn tay đầu gối. Rôccô lên tiếng:

- Ô, nghe nói anh phải đi nghỉ rồi kia mà, sao lại còn ở đây?

Carlô giang tay:

- Thì Maicon nói nán lại vài ngày. Bố ấy bảo có việc muốn giao mà.

- À, tôi cũng thế. – Rôccô nói, - Tưởng gì hoá ra giao giữ cửa. Thôi thì mặc kệ nó. Thằng nào là chủ thì thằng ấy là bố người ta.

Carlô không hòa theo cái giọng bất mãn của thằng kia. Hấn nói:

- Maicon biết cái gì cần làm.

Rôccô lặng im nghe chĩnh.

- Thôi, gác nhá, - Carlô buông một câu rồi quay vào. Có chuyện thật rồi, nhưng thằng Rôccô này cũng chẳng biết gì cả.

Maicon đứng ở cửa sổ phòng khách nhìn Carlô đi dạo trong sân. Haghen đứng đằng sau đưa cho anh một ly rượu mạnh, Maicon cảm ơn, uống một hơi. Haghen nhẹ nhàng nhắc:

- Bắt đầu đi, Maicon. Đến giờ rồi.

Maicon thở dài:

- Mong là đừng quá sớm. Chỉ tiếc ông già không sống thêm ít lâu.

- Không sao, tất cả sẽ đâu vào đấy thôi. Tôi mà còn chẳng lo nữa là.

Maicon bỏ cửa sổ quay vào:

- Rất nhiều điểm ông già đích thân hoạch định, - anh nói, - Trước đó tôi không biết cụ có cái đầu ghê thế. Nhưng chắc chắn là anh biết.

- Trên đời không thể có một người thứ hai như cụ, - Haghen đáp, - Nhưng anh cũng không đến nỗi nào.

- Để rồi xem, - Maicon nói, - Clemenxa và Texxiô đến chưa?

Haghen gật. Maicon uống một hơi cạn ly rượu rồi ra lệnh:

- Anh gọi Clemenxa vào đây. Tôi sẽ đích thân giao nhiệm vụ cho lão. Nhưng Texxiô thì tôi khôn muốn gặp tí nào hết. Anh cứ bảo là nửa giờ nữa tôi với lão sẽ đi gặp Bardini. Còn lại thì cứ để bọn đàn em của Clemenxa lo liệu.

Haghen thấy xót cả ruột. Y cố lấy giọng thật dửng dưng hỏi:

- Không có cách nào gỡ cho Texxiô nữa à?

- Không, - Maicon đáp.

Trong tiệm bánh pizza nhỏ ở một ngõ cụt của thành phố Bapholâu vào buổi trưa không len chân nổi. Mãi sau khách mới vẫn dần, gã bán hàng dọn các đĩa bánh bằng thiếc chưa bán hết đặt lên giá cái lò xây to tướng. Sau đó gã quay ra cửa sổ. Một gã trai lác cắc đứng bên khuôn cửa nói chỏ vào:

- Cho một cái xem nào.

Gã bán hàng lấy cái xẻng gỗ xúc một đĩa bánh nguội cho vào lò. Tay khách lác cắc xem ra muốn ngồi bàn ăn đằng hoàng nên bước vào gian phòng lúc ấy đã trống trơn. Gã bán hàng thò xẻng vào lò lấy ra đĩa pizza nóng hổi, lớp pho mát đã nổi phồng lên – và xếp nó vào cái đĩa giấy. Đáng lẽ lấy tiền trả thì tay khách lại nhìn ông chủ quán chăm chăm:

- Nghe nói ông anh có bộ ngực xăm tuyệt cú mèo lắm hả? - Hấn hỏi.- Kìa thấy he hé ra kia kìa. Cho thằng em lườm thử cái nào.

Gã bán hàng đứng sững như trời trồng.

- Nào, cởi áo ra xem nào, - thằng kia kéo nhèo.

- Không phải tôi, - gã bán hàng lắp bắp bằng tiếng Anh, nhán như ngậm sỏi.- Anh bạn bán ca tôi mới có.

Tay khách cười nham nhở, nghe vừa đều vừa ác:

- Cứ cởi áo ra rồi có hay không thì biết chứ gì.

Gã bán hàng lùi lại định chạy vòng qua mép lò để chuồn vào cánh cửa dẫn sang phòng xép. Nhưng thằng kia đã nhấc tay lên – trong tay đã có một khẩu súng đen xì. Hấn nổ một phát. Viên đạn xuyên qua ngực gã bán hàng, khiến gã bị hất vào thành lò và từ từ tụt xuống. Tên khách bước vào quây, cúi xuống, giật tung chiếc sơ mi làm cúc áo văng tứ phía. Trên bộ ngực đầm đìa máu còn trông rõ vết xăm: một đôi gian phu dâm phụ ôm nhau và một lưỡi dao xâu cả hai đứa. Gã bán hàng yếu ớt đưa tay lên như định che đi. Tên khách giết người cúi xuống tuyên án:

- Phabridiô, Maicon Côrleône có lời hỏi thăm mày đấy.

Hấn dí nòng súng vào sát sọ gã kia và bóp cò. Sau đó hấn bước nhanh ra đường. Một chiếc xe đang chờ hấn bên hè, cửa xe mở sẵn. Hấn chui tọt vào xe và gã đàn ông ngồi sau tay lái bèn nhán hết ga.

Máy điện thoại mắc trên bệ cổng reo chuông. Rôccô Lampône bước đến nghe. “Hàng đã bốc xong” - một giọng nói vang lên trong ống nghe rồi tạch một cái, im bật. Rôccô leo lên xe phóng về phía Xônni Côrleône bị phục kích đêm nào. Gã chạy xe theo con lộ, phóng ra ga xe lửa Uôntaph và bỏ xe ở trước sân ga. Ngay cạnh đó hai đứa đang chờ gã trong một chiếc xe khác. Mười phút sau, cả ba đã đến một khách sạn du lịch trên xa lộ Bình Minh và đánh xe vào trong sân. Bỏ hai thằng đồng bọn trong xe, Rôccô Lampône bước đến một túp nhà cát theo kiểu nhà nông thôn Thụy Sĩ. Một cú đá cực mạnh làm cánh cửa bung hẫ hẫ khỏi bản lề và Rôccô lao vào phòng.

Lão già bảy mươi Philip Tataglia ăn diện theo kiểu mới lọt lòng đứng bên chiếc giường có một con bé chanh cốm đang nằm. Rôccô găm vào bụng lão liên tiếp bốn viên đạn. Sau đó gã quay người chạy ra xe. Bọn kia lại bỏ gã xuống ga Uôntaph, Rôccô sang xe mình và theo đường cũ trở về. Đến nơi gã vào gặp ngay Maicơn Côrleône và một phút sau lại ra canh cổng.

Trong căn hộ ở Bronx, Anbert đã sửa soạn xong bộ sắc phục cảnh sát của mình và chậm rãi mặc vào người. Gã mặc quần, mặc áo, thắt cavát, khoác áo ngoài. Gã cầm dây lưng và bao súng lên. Khi bị đuổi khỏi ngành, gã đã phải trả súng, nhưng những đồ quân dụng khác không hiểu sao chẳng ai đòi cả. Khẩu súng hôm nay cũng là loại súng 38 Police Special dành riêng cho cảnh sát, nhưng lại do Clemenxa cấp với bộ phận nòng đặc biệt vô tung tích, không lo bị lần ra.

Nêri lật ổ đạn ra chấm ít dầu rồi đóng vào, thử bóp cò, ngon lành. Xong xuôi gã mới nạp đầy đạn và nhét súng vào bao.

Bây giờ thì yên tâm rồi.

Nêri nhét cái nón cảnh sát vào cái bao giấy, khoác áo choàng dân sự bên ngoài bộ đồ cảnh sát và so lại đồng hồ. Mười lăm phút nữa sẽ có xe chờ ở dưới. Mười lăm phút đó gã dành hết để soi gương, xoay sở ngắm nghía các kiểu. Không còn gì đáng ngại nữa. Trông gã đúng là một thầy cò thực thụ.

Gã thông thả đi xuống đúng lúc một chiếc xe dừng lại, ở ghế trước có hai thằng đàn em của Rôccô Lampône. Nêri ngồi vào ghế sau. Xe vừa chạy ra khỏi khu mình, gã lắc vai cho tấm áo choàng rơi xuống. Nêri không thèm nhấc lên. Gã xé gói giấy và bằng một động tác thuần thục đội cái mũ lên đầu.

Đến góc đường Năm nhăm cắt đại lộ Năm, chiếc xe dừng lại. Nêri xuống xe. Với một cảm giác là lạ, gã đi xuôi theo đại lộ Năm - đã bao nhiêu lần gã mặc bộ sắc phục này đi tuần các phố ... Người đông như trẩy hội. Gã đã qua ba khối nhà và đã đến trước trung tâm Rockefeller, đối diện thánh đường Thánh Patrick. Chiếc limousin gã cần, nghênh ngang đứng một mình cùng bên này đường dưới một dãy biển cấm “CẤM DỪNG” và “CẤM ĐỖ”. Nêri chậm bước – còn hơi sớm. Gã đứng lại và giả vờ ghi gì đó vào sổ tay, sau đó lại bước tiếp. Đến ngang chiếc xe, gã gõ dùi cui vào sườn xe.

Tay tài xế ngơ ngác nhìn lên. Nêri trở dùi cui vào tấm biển “CẤM ĐỖ” và phát tay – cút. Tay tài xế ngán ngẩm quay mặt đi.

Nêri bước xuống lòng đường và đi vòng sang chỗ tay tài xế ngồi. Trông tướng thẳng lái xe đúng là cái loại gã khoái tấn nhất. Bằng một giọng cô tình trịch thượng, Nêri bảo:

- Này ông nghe, ông có biển sớm hay muốn xơi một giấy phạt vào đít đây?

Thằng tài xế phớt tỉnh đáp:

- Mời thầy về bót mà hỏi sẽ rõ. Còn muốn phạt thì đưa biên lai đây.

- Biển ngay, không ông lại lôi ra đường giằn cho một trận bây giờ.

Thoắt cái trong tay gã tài xế đã có một tờ mười đôla. Chỉ với một tay, nhóang một cái gã đã gấp tờ tiền thành một viên giấy vuông vắn rồi định đút vào túi Nêri. Nêri lại khệnh khạng leo lên vỉa hè và ngoắc ngón tay gọi gã tài. Thằng này đành chui ra khỏi xe.

- Xin mời cho xem bằng lái và chứng chỉ đăng ký.

Đúng như kế hoạch đã định, Nêri định lôi tay tài xế vòng ra góc đường, nhưng chắc không kịp mất rồi. Khẽ liếc mắt gã thấy từ Biding Plaza có ba gã đàn ông to vạm từ bậc thềm bước xuống và đi về hướng đại lộ Năm. Đó là Bardini v2 hai thằng cận vệ đang chuẩn bị lên đường đi gặp Maicon Côrleone. Chưa kịp nhìn cho rõ thì một thằng cận vệ đã tách ra chạy lên trước để xem có chuyện gì với chiếc xe của ông chủ Bardini.

- Gì đấy mày? - Thằng kia hỏi gã lái xe.

Thằng lái xe đáp nhát gừng:

- Có quái gì đâu, bị phạt. Bố này chắc mới đổi về. Lúc đó Bardini với thằng cận vệ thứ hai cũng vừa đến.

- Chuyện gì nữa đây? - Hấn bực dọc hỏi ông ổng.

Nêri ghi số xe vào sổ rồi trả lại giấy tờ cho tay lái xe. Xong xuôi gã nhét sổ tay vào túi quần và lúc rút ra thì trong tay gã đã cầm khẩu 38 Special rồi.

Ba viên đạn găm trúng bộ ngực thùng tônô của ông Trùm Bardini trước khi ba thằng đàn em rụng rời tay chân và mạnh thằng nào thằng ấy lủi. Nêri cũng lẩn vào đám đông và ngoặt qua góc phố, nơi chiếc xe đang đợi gã. Xe chạy về hướng đại lộ Chín vào trung tâm thành phố. Đèn gần vườn Chenxi, lúc đó đã kịp bỏ mũ và thay quần áo, Anbert Nêri đổi sang xe khác. Súng lục và quần áo cảnh sát nằm lại trên đệm xe. Gã biết rằng cái đó đã có bọn khác lo. Một giờ sau Anbert Nêri đã an toàn về đến cư xá ngoại ô và ra mắt Maicon Côrleone.

Dưới bếp nhà ông Trùm quá cố, Texxiô đang ngồi giết thời gian bên cốc cà phê thì Haghen bước vào.

- Maicon đã sẵn sàng, - y nói. – Đã đến lúc gọi điện thoại cho Bardini bảo hấn ra đi được rồi.

Texxiô đứng lên bước đến chỗ máy điện thoại treo trên tường. Lão quay số điện thoại văn phòng tại Niu York của Bardini.

- Bọn tôi sang Bruklin đây. - Lão nói ngắn, đoạn bỏ máy và mỉm cười nhìn Haghen. - Hy vọng hôm nay Maicon sẽ thành công.

- Tôi tin chắc là thế, - Haghen nghiêm giọng đáp.

Y đưa Texxiô từ trong bếp ra ngoài thềm và qua sân sang nhà Maicon. Một tay cận vệ ngăn hai người lại thông báo:

- Ông chủ nói sẽ đi xe riêng. Hai ông cứ việc đi trước.

Texxiô nhăn nhó nhìn Haghen:

- Kiểu quái quỷ gì thế này? Nó làm hỏng hết bố trí của tao rồi.

Đúng lúc ấy từ đâu mọc ra ba thằng cận vệ đứng xung quanh. Haghen nhẹ nhàng nói:

- Tôi cũng không đi với ông được, Texxiô.

Lão caporegime mặt nhọn hiểu ngay trong chớp mắt. Hiểu và chấp nhận. Trong một phần giây lão cảm thấy không còn chút sức lực nào hết – nhưng chỉ một phần giây - rồi lập tức trấn tĩnh ngay.

- Mà y làm ơn bảo Maicon rằng đó chẳng qua chỉ là làm ăn, một việc bất đắc dĩ chứ thực ra tao vẫn mến nó.

Haghen gật đầu:

- Cái đó anh ấy biết.

Texxiô thần người ra một chút, sau đó nói khẽ:

- Tôm, mà y gỡ giúp tao vụ này được không? Chẳng gì cũng tình xưa nghĩa cũ mà.

Haghen lắc đầu:

- Tôi chịu, - y nói.

Y nhìn bọn cận vệ vây xung quanh Texxiô, đưa lão ra xe. Y thấy trong người đau nhói. Texxiô xưa nay là tay cừ nhất trong cánh Còrleone. Ông Trùm không tin cậy ai bằng lão, ngoài Luca Brađi. Thật xót xa, một người khôn ngoan như Texxiô đã sống đến tuổi này mà không giữ được cho trót đời.

Carlô Ritđi, vẫn ngồi đợi gặp Maicon. Thấy người ra kẻ vào tấp nập đâm sột ruột. Chắc chắn đã xảy ra một chuyện quan trọng gì đó - còn hấn hình như lại bị bỏ rơi nữa rồi. Hấn nóng ruột quay điện sang cho Maicon. Một tay cận vệ cầm máy, chạy đi gọi Maicon rồi chạy về bảo rằng Carlô cứ đợi đấy. Maicon sắp xong việc ngay thôi.

Carlô gọi điện cho cô nhân tình hẹn nhau đi ăn tối rồi hai đứa sẽ vui suốt đêm. Maicon bảo sắp sang, có bàn công việc gì cùng lắm cũng chẳng quá hai tiếng. Hấn quyết định thay quần áo sẵn để lát nữa khỏi mất thời gian. Hấn vừa mới xỏ tay vào áo sơmi thì nghe có tiếng gõ cửa. Carlô ra mở cửa – và rụng rời chân tay vì khiếp hãi. Trên ngưỡng cửa là Maicon Còrleone mặt mũi đàng đàng sát khí mà nhiều lần Carlô Ritđi đã thấy trong mơ.

Sau lưng anh là Haghen và Rôccô Lampône, mặt mày cũng rất nghiêm trọng như thế đang phải cầm lòng mà đến báo tin gỡ Cả bọn bước vào, Carlô đưa chúng vào phòng khách. Hấn cố trấn tĩnh, than thầm rằng dạo này đâm yếu bóng vía quá. Maicon choang một câu như sét đánh khiến hấn bủn rủn cả người chỉ chực buồn nôn.

- Màỵ phải trả lời về cái chết của Xantinô.

Carlô làm bộ ngớ ngẩn, không nói không rằng. Haghen và Lampône tách ra đứng mỗi đứa một bên vách. Maicon đứng đối diện với hắn.

- Màỵ đã bán đứng Xônni cho bọn Bardini.- Maicon lạnh lùng trầm giọng nói. - Màỵ đóng kịch hành hạ con em tao, màỵ bảo Bardini rằng trò hề ấy sẽ nhử được Xônni ra chứ gì?

Mất hồn mất vía đến quên mất cả thể thống, mất hết tư cách, Carlô Ritđi cuống cuồng lắp bắp:

- Xin thề là em vô tội. Xin thề trên đầu mấy đứa con là em không có tội tình gì, anh Maicon. Đừng, em van anh...đừng làm thế, anh Maicon.

Maicon thản nhiên nói:

- Bardini chết rồi. Philip Tataglia cũng thế. Hôm nay tao muốn bao nhiêu ân oán trả hết một lần. Vì thế đừng nói là màỵ không biết. Màỵ chịu nhận tội thì còn may ra ...

Haghen và Lampône đưa mắt nhìn nhau ngạc nhiên. Ra Maicon không dứt khoát thẳng tay bằng Bố Già. Hèn hạ như Carlô Ritđi thì bắt nhận tội làm quái gì? Bất trung, bất tín rành rành ra rồi! Hay Maicon còn e ngại giết oan người vô tội, phải đợi chính mồm nạn nhân thú nhận mới chịu tin? Maicon ồn tồn an ủi.

- Màỵ sợ cái gì cơ chứ? Màỵ nghĩ xem, chẳng nhẽ tao lại nỡ để con em ruột tao thành bà goá hay sao? Để mấy đứa cháu ruột của tao thành mồ côi hay sao? Gì thì gì, tao cũng là cha đỡ đầu của một đứa chứ có phải không đâu. Không, màỵ sẽ bị trừng phạt kiểu khác. Từ nay về sau màỵ sẽ không còn quyền lợi gì trong gia đình này nữa. Lát nữa chúng nó sẽ đưa màỵ ra máy bay, cho màỵ về Las Vegas với vợ con rồi ở luôn dưới đó. Tao sẽ gửi trợ cấp cho Cônni. Thế thôi. Có điều màỵ đừng thề thốt với tao rằng màỵ vô tội – nói thế chả hoá ra màỵ bảo tao ngu, tao mà màỵ cáu lên thì đừng có trách. Nào, đứa nào gạ gẫm màỵ? Tataglia hay Bardini?

Nhức nhối bởi hy vọng được sống sót, nhẹ cả mình vì không bị giết, Carlô Ritđi lẩm bẩm:

- Bardini.

- Có thể chứ, - Maicon nói nhỏ. Anh phẩy tay, tiếp: - Còn bây giờ thì đi đi. Chúng nó sẽ đưa màỵ ra máy bay.

Carlô ra trước, ba đứa kia bám theo luôn. Trời đã tối, nhưng khoảnh sân sáng rực ánh đèn pha như mọi ngày. Một chiếc xe chạy đến – xe của Carlô, hắn nhận ra ngay. Nhưng hắn không nhận ra thằng lái. Trong góc xe lại còn một đứa nào đó nữa. Lampône mở cửa trước cho Carlô ngồi cạnh thằng lái. Chiếc áo sơmi lụa của hắn ướt đầm mồ hôi. Maicon còn dặn theo:

- Tao sẽ gọi điện báo cho vợ mày biết tối nay mày đến.

Xe chuyển bánh chạy ngay ra cổng và tăng tốc độ. Carlô Ritđi ngoái lại xem ai ngồi ghế sau thì đúng lúc đó, bằng một động tác rất thiện nghệ, rất khéo léo, như một bé gái thắt nơ cho mèo, Clemenxa đã quấn dải băng lụa quanh cổ hắn. Carlô dấy lên và sợi dây băng mềm mại thắt chặt cổ, chìm sâu vào lớp da, mỗi lúc một xiết chặt thêm. Bỗng thân hình Carlô mềm oặt ra. – và mùi xú uế xộc lên nồng nặc. Vậy là toi đời Carlô Ritđi. Nhưng để cho chắc ăn, Clemenxa tiếp tục giữ hai đầu dây một lúc nữa mới buông ra. Thân xác Carlô ngã chúi vào cửa xe. Clemenxa ngồi lại cho thoải mái và cuộn dải lụa đút vào túi. Nhưng việc cần thiết nhất lúc này là phải quay kính xuống cho đỡ thôi cái đã.

Cánh Côrleone đã có thể mừng chiến thắng được rồi. Ngay trong hôm ấy Clemenxa và Lampône tung toàn bộ các regimes của mình ra hỏi tội bằng hết những đứa xâm phạm giang sơn của gia đình Côrleone. Nêri được giao quyền cầm đầu regime của Texxiô. Các ổ bao thầu đánh cá của Bardini bị quét sạch. Hai tay súng cao cấp của hắn đang ngồi thông thả xỉa răng sau bữa ăn trong một quán Italia ở đường Manbôri thì bị hạ thẳng cẳng. Lão thành hoàng của làng đánh cá thể thao - một tay mỗi lái có cỡ làm trung gian cho Bardini quan hệ với chính quyền - bị giết chết tươi lúc đang từ trường đua trở về sau một quả trúng đậm. Hai tay gá bạc lớn nhất trong khu bến tàu biển mất tăm – mãi nhiều tháng sau hài cốt của chúng mới được tìm thấy ở đồng lầy Niu Giôxi.

Chỉ một tuyệt chiêu tàn độc, Maicon đã giành lại ngôi bá chủ trong giới giang hồ Niu York cho gia đình Côrleone. Dân anh chị kiềng Maicon không chỉ vì chiến thuật tài tình mà còn vì một lẽ: bao nhiêu caporegime cốt cán của hai cánh Bardini và Tataglia bị anh thu phục hết!

Maicon đã có thể mừng chiến thắng một cách toàn vẹn nếu không có trò làm mình làm mẩy của con em...

Nghe tin dữ, Cônni vội bỏ bọn trẻ lại Las Vegas và tức tốc cùng bà Côrleone đáp máy bay về Niu York. Trước khi xe vào đến cổng, cô ta còn giằng lòng được. Nhưng vừa đến nơi, không để bà mẹ kịp can ngăn, Cônni phóng qua mặt đường rải sỏi chạy sang biệt thự của Maicon Côrleone. Vợ chồng Maicon đang ngồi trong phòng khách thì Cônni lao xộc vào. Kêi bước ra định ôm hôn cô em chồng để an ủi - bỗng khựng lại như trời trồng trước những lời chửi rủa, xỉa xói mà Cônni xỏ vào mặt anh trai.

- Đồ khốn nạn, đồ súc sinh! – Cônni gào xa xả. - Mày giết chồng bà! Bà biết ngay mà. Mày đợi bố chết không còn ai ngăn được mày nữa là mày giết người ta! Mày oán chồng bà vì vụ Xônni – mày để bụng thù anh ấy từ bấy lâu đến giờ, mày rắp ranh hại anh ấy! Nhưng bà còn đây thì mày có nghĩ đến không? Nó có nghĩ cái con tườu thì có! Tôi biết làm gì bây giờ, giờ ời là giờ ... - Cônni lồng lộn tru tréo. Hai tên cận vệ mò vào, đứng sau lưng Cônni đưa mắt nhìn Maicon ra ý hỏi. Nhưng Maicon cứ đứng nhìn, đợi cô em nói cho hết. Kêi bàng hoàng gọi cô em chồng:

- Cônni, nói gì mà độc mồm độc miệng thế em? Thôi nào.

Đến đó Cônni mới thôi lồng lộn. Giọng cô ta bây giờ trở nên cay độc:

- Thế chị có bao giờ tự hỏi nó cứ giữ rịt Carlô bên mình thế không? Ngay từ đầu nó đã biết thế nào nó cũng giết chồng tôi rồi. Nhưng vì bố còn sống nên nó không dám. Không đời nào bố lại để cho nó giết Carlô. Nó biết thế nên phải chờ. Rồi sợ người ta biết, nó mới giả vờ giả vệt nhận đỡ đầu cho con tôi. Nó là con vật không tim. Chị tưởng chị hiểu rõ chồng chị chẳng? Thế chị có biết nó giết bao nhiêu người cùng một lúc với chồng tôi không? Chị cứ đọc báo khắc biết. Bardini này, Tataglia này, với bao nhiêu người nữa... Tất cả là thằng anh tôi nó giết đấy!

Cônni càng nói càng hăng và lại bắt đầu nổi điên. Cô ta xông đến định nhổ vào mặt Maicon nhưng mồm miệng khô khốc không còn tí nước bọt nào.

- Đưa nó về nhà và gọi bác sĩ ngay, - Maicon ra lệnh.

Hai thằng đứng sau lập tức tóm tay Cônni lôi đi. Kêi bàng hoàng, thảng thốt hỏi chồng:

- Sao cô ấy lại nói thế, Maicon? Nó dựa vào đâu mà nói như vậy?

Maicon nhún vai:

- Tại nó quần trí đây mà.

Kêi nhìn thẳng vào mắt anh:

- Không đúng, Maicon, - em xin anh đây, không đúng thế, phải không anh?

Maicon lắc đầu mệt mỏi:

- Tất nhiên là không đúng rồi. Em cứ tin anh. Đây là lần đầu tiên và là lần cuối cùng anh cho phép em hỏi han công việc của anh và anh sẽ trả lời. Em nghe đây: - Không có chuyện ấy đâu!

Chưa bao giờ Maicon nói quả quyết đến thế. Anh nhìn thẳng vào mắt Kêi, muốn mang hết niềm tin, sau ngần ấy năm chung sống để thuyết phục cô tin. Và thế là cô tin. Cô mỉm cười hời hợt và chìa má cho Maicon hôn.

- Hai đứa mình phải uống một tí mới được, - Kêi nói.

Cô chạy xuống bếp lấy đá và từ dưới đó nghe thấy tiếng cánh cửa lớn mở ra. Kêi nhìn lên phòng khách: Clemenxa, Nêri và Rôccô Lampône theo chân bọn vệ sĩ bước vào. Maicon đứng quay lưng về phía cô nên cô phải lách sang một bên để nhìn mặt anh. Đúng lúc ấy Clemenxa hướng về phía chồng cô và trịnh trọng lên tiếng:

- Don Maicon!

Kêi trông rõ Maicon đang nhận lời xưng tụng của bọn tay chân. Trông anh hết như một pho tượng hoàng đế La Mã toàn quyền sinh sát đối với thần dân của mình. Anh vươn thẳng người, một chân bước lên, đứng khoan thai, cao ngạo; bộ mặt nhìn ngang của anh toả ra một sức mạnh lạnh lùng và uy nghi. Bọn caporeime cung kính đứng trước mặt anh. Thốt nhiên Kêi bỗng hiểu - tất cả những điều Cônni vừa lên án anh đều là sự thật. Cô lùi vào trong bếp và âm thầm khóc.

CHƯƠNG 32

Tồn hản một năm vận động ngoại giao khéo léo, Maicơn Còrleone mới đứng vững ở địa vị bá chủ của tất cả các băng giang hồ toàn nước Mỹ và hoàn tất chiến công đẫm máu của gia đình Còrleone. Mười hai tháng ròng, anh chia đều thời gian sống ở hai nơi: tại đại bản doanh Long Bich và ngôi nhà mới ở Las Vegas. Cuối năm Maicơn mới quyết định ngừng hết các dịch vụ ở Niu York và bán toàn bộ khu đất. Vì vậy anh đưa cả nhà về Long Bich lần cuối cùng để chờ anh thu xếp dứt điểm mọi việc. Trong lúc đó, Kêi sẽ lo gói ghém đồ đạc và gửi đi. Hàng tỷ việc lắt nhắt đang còn phải lo.

Bây giờ, khi địa vị đứng đầu của gia đình Còrleone không còn ai thách mắc nữa, Clemenxa được tách hẳn ra thành một cánh riêng. Rôccô Lampône vẫn là caporegime. Anbert Nêri phụ trách an ninh trong tất cả các khách sạn chứa sòng bạc mà gia đình kiểm soát. Cả Haghen cũng làm việc cho xanhđica miền Tây do Maicơn đứng đầu.

Thời gian đã chữa lành các vết thương cũ. Cònni Còrleone đã làm lành với ông anh – chưa đầy một tuần sau cơn phong ba nọ, cô đã chạy đến nhận lỗi và thề sống thề chết với Kêi rằng mình quá nói liều.

Chưa đầy một năm thì cô tái giá. Chồng mới của cô cũng dân Xixili, khá điển trai, lại có bằng, trường thương mại đẳng hoàng. Gia đình anh ta cũng vào loại khá giả. Tuy bây giờ mới giữ được một chức vụ khiêm tốn trong mạng lưới làm ăn của gia đình Còrleone nhưng em rể ông Trùm thì lo gì không phát?

Họ hàng đẳng chồng rất khoái khi thấy Kêi Adamx – Còrleone cải đạo Gia tô, kéo cả hai đứa con sang theo. Riêng Maicơn thì không thích – con cái đi đạo Tin lành cũng tốt, vả lại như thế có vẻ Mỹ hơn. Kêi không ngờ mình lại hợp với Nêvađa đến thế. Cô thấy yêu phong cảnh ở đây: những vách đá gan gà, những khe sâu hun hút, những sa mạc nứt nẻ và cái mát mẻ êm dịu bất chợt của những hồ nước, ngay cả cái nóng bức ở đây cô cũng thấy

yêu. Hai đứa con trai có riêng mấy con ngựa lùn để cưỡi chơi. Trong nhà không phải bọn cận vệ mà là những đầy tớ bình thường. Và cả Maicon cũng sống bình yên hơn - đi làm thì là chủ hãng xây cất, còn nghỉ ngơi giải trí đã có các câu lạc bộ của giới kinh doanh, các tổ chức xã hội. Anh tỏ ra quan tâm lãnh mạnh đối với sinh hoạt chính trị ở địa phương, tuy không bao giờ ra mặt can thiệp vào, một cuộc sống tốt đẹp. Kêi rất mừng, được xa hẳn Niu York và giờ đây Las Vegas là nơi thường trú của họ. Cô nóng lòng muốn đầy ngay, như thể nằm bệnh viện lâu chỉ mong về nhà.

Đêm cuối cùng ấy Kêi thức giấc từ tờ mờ sáng. Bên ngoài những chiếc xe thùng hạng nặng âm âm xoay sở chuẩn bị bốc đồ đi. Chiều nay cả nhà sẽ đáp máy bay xuống Las Vegas, kể cả bà Côrleone.

Lúc Kêi từ buồng tắm bước ra, Maicon đang ngồi dựa gối hút thuốc.

- Lẽ với lạt kiểu gì mà lu bù thế không biết, anh cần nhàn. - Nhiều khê quá! Chủ nhật đi lẽ còn được, tha hồ, chứ sáng nào cũng đi mà chết à? Định bắt chước mẹ chồng đấy?

Anh nhồm dậy bật đèn.

Kêi ngồi ghé vào mép giường, thông thả đáp:

- Mới quy đạo ai chả chăm đi lẽ.

Maicon thò tay xoa đùi Kêi, cô co rúm người lại:

- Thôi nào. Sáng nay người ta còn chịu lẽ mình Chúa đấy.

Đoạn cô đứng lên. Maicon không giữ, chỉ nhìn cô cười khẩy:

- Mẹ thì chăm thế mà hai thằng con nghe đi lẽ là chỉ nhăm nhăm chuồn mới lạ.

Kêi rất khó chịu cái kiểu nhìn xoi mói của chồng - mà cô ngầm gọi là kiểu ông Trùm.

- Còn kịp chán, - cô đáp. - Để chuyển nhà xong em sẽ canh kỹ hơn cho mà xem.

Kêi hôn chồng và ra đường. Mặt trời mùa hè nhô lên như quả cầu hồng thắm ở đằng đông và không khí đã ấm hơn một chút. Cô bước ra cổng, nơi chiếc xe đang chờ. Bà Côrleone đã ngồi ở đó chờ cô, mặc toàn đồ đen theo lối quả phụ. Lâu nay hai mẹ con sáng nào

cũng đi lễ sớm, giờ đã thành lệ. Cô khẽ hôn bà rồi ngồi vào sau tay lái. Bà nhìn cô ngờ vực:

- Con ăn sáng rồi đấy à?

Kêi lắc đầu:

- Không đâu, mẹ.

Bà hài lòng thấy con dâu theo đúng lời răn. Một lần Kêi quên mất luật đạo bắt phải nhịn ăn từ nửa đêm trước hôm dự lễ mình Chúa. Chỉ có mỗi một lần mà bà cứ nhắc mãi. Rồi bà hỏi han: “Con có đói không? Có mệt không?”

- Không sao, mẹ ạ, - cô đáp.

Sáng sớm ngôi nhà thờ nhỏ trông tro trọi hoang vắng đến nao lòng. Các lớp cửa kính ngấn hơi nóng lọt vào, nên bên trong mát rượi, u tịch. Kêi đỡ bà mẹ chồng lên các bậc thềm đá trắng rồi để bà vào trước, đến phút cuối cùng bao giờ cô cũng hơi ngại ngại. Sau đó cô cũng bước vào chỗ tranh tối tranh sáng mát rượi bên trong, nhúng mấy ngón tay vào bình nước thánh khẽ đưa lên môi rồi làm dấu. Trên bàn thờ, trước tượng các thánh, tượng Chúa bị đóng đinh trên thánh giá, ánh nến đỏ chập chờn mờ tỏ. Kêi sẽ sàng quỳ gối làm dấu thánh trước khi len vào ghế nguyện, cúi đầu làm như cầu kinh. Kỳ thực cô chỉ âm thầm đợi đến lượt mình chịu lễ.

Chỉ ở đây, dưới mái vòm âm u của nhà thờ cô mới cho phép mình hướng ý nghĩ đến cuộc đời khác, đến mặt trái trong cuộc đời của chồng cô, hướng đến cái đêm hãi hùng cách đây một năm, khi anh đã lợi dụng lòng tin và tình yêu của hai người để lừa cô, để buộc cô tin rằng không phải anh đã giết đứa em rể.

Lần ấy cô đã quyết định không thể chung sống với Maicon, không phải vì anh đã làm cái điều khủng khiếp kia, mà vì anh đã cố tình lừa dối cô. Ngay sáng hôm sau, cô bỏ về nhà bố mẹ để ở Niu Hempsir, mang theo cả hai đứa con. Cô không nói với ai một lời, mà chính cô cũng không rõ mình sẽ làm gì sau đó. Maicon hiểu ngay. Ngay hôm đầu tiên anh gọi điện cho cô, rồi thôi không quấy rầy cô nữa. Một tuần sau mới có chiếc xe mang biển số Niu York dừng lại trước nhà ông bà Adamx. Đó là Tôm Haghen.

Buổi chiều nói chuyện với Tôm Haghen hôm ấy dài dằng dặc những giờ phút khủng khiếp nhất đời cô. Hai người thả bộ trong vạt rừng ven thị trấn, và Haghen đã không nể nang nương nhẹ gì

cô. Phần Kêi, tệ nhất là cô phải nói chuyện với y bằng kiểu nói gai gạnh, móc móc mà xưa nay chưa bao giờ cô dùng.

- Có phải Maicon sai anh đến dọa tôi đấy không?- Cô hỏi. – Tôi cứ tưởng phải có mấy thằng đầu gấu xách súng nhảy xuống bắt tôi về cơ đấy.

Lần đầu tiên từ ngày biết y, Kêi thấy Haghen nổi cáu.

- Đây, bỏ cái kiểu trẻ con ấy đi nhá, - y gắt. – Chối tai quá. Cô không thấy xấu hổ hả, Kêi?

- Thì xin lỗi vậy.

Hai người ra đến lối mòn nhỏ rợp bóng cây. Haghen bình tĩnh hỏi:

- Tại sao cô lại bỏ đi?

- Bởi vì Maicon đã nói dối tôi, - cô nói. - Bởi vì anh ta đã nhạo báng tôi khi nghe lời tôi đồng ý nhận làm cha đỡ đầu cho đứa con của Cônni. Anh ta đã phản bội tôi. Tôi không thể yêu thương một con người như thế. Tôi không thể sống kiểu ấy được. Tôi không muốn bọn con tôi lại có một người bố như vậy.

- Cô nói gì tôi không hiểu, - Tôm nói.

Lần này thì đến lượt Kêi nổi khùng:

- Tôi nói rằng anh ta đã giết thằng em rể của mình! Có thể thôi mà anh không hiểu à?- Cô ghen lời một thoáng. - Đã thế anh ta còn lừa tôi nữa.

Hai người im lặng một lúc lâu. Cuối cùng Haghen lên tiếng:

- Cô không biết sự thực có đúng thế hay không, và cô không thể biết được. Nhưng ta cứ tạm cho là đúng thế đi - nhớ là tôi không khẳng định điều ấy. Vậy nếu tôi dẫn ra được những lý lẽ phần nào biện hộ cho những hành động kiểu ấy thì cô tính sao? Nghĩa là có thể biện hộ cho chúng...

Kêi ngắt lời, khinh bỉ nhìn y:

- Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh thủ vai luật sư bào chữa đấy. Trò này anh làm không đạt lắm đâu, Tôm.

Haghen cười nhạt:

- Cũng chẳng sao, nhưng cô cứ nghe hăng nào. Nếu lần ấy Carlô đánh Cônni không phải vô tình mà theo một kế hoạch vạch

sẵn, cố ý nhử Xônni ra khỏi nhà – mà bọn kia đã biết rằng Xônni hay đi theo đường Giôn-x Bích, thì sao? Nếu Carlô đã bị mua để hấn giúp bọn kia giết Xônni thì sao? Lúc ấy thì sao nào?

Kêi không đáp. Haghen nói tiếp:

- Và nếu một người có ý chí như ông Trùm mà thấy không đủ sức làm những điều cần thiết - tức là giết thẳng rể đi để trả thù cho con, thì sao? Nếu cụ đã đuối hơi rồi và cho Maicon nổi nghiệp vì biết nó sẽ gỡ gánh nặng này cho cụ, chịu tội thay cho cụ, thì sao?

- Nhưng việc ấy đã qua lâu rồi cơ mà, - giọng Kêi đầm đìa nước mắt. - Đã mấy năm rồi chứ ít gì đâu. Tại sao lại không thể tha thứ cho Carlô? Cứ quên đi mà sống, không nhớ đến chuyện cũ nữa, không được à?

Cô dắt Tôm Haghen theo lối mòn trên trắng cỏ ra đến dòng suối rợp bóng liễu. Haghen ngồi thụp trong đám cỏ dày và thở dài:

- Giá kể ở một nơi như thế này thì có thể quên được đấy.

Kêi trầm ngâm nói:

- Anh ta không còn là con người tôi đã lấy làm chồng nữa.

Haghen cười cụt lủn:

- Giá anh ấy vẫn như thế thì đã xanh cỏ từ lâu rồi. Còn cô thì bây giờ là bà goá. Và thế là hết chuyện.

Kêi phát câu hỏi dồn:

- Như thế là thế nào? Anh có thể giải thích được không, đồ quỷ kia? Anh có thể giải thích cho rõ ràng dù chỉ một lần trong đời được không? Maicon thì không, tôi biết rồi, nhưng còn anh. Anh không phải dân Xixili kia mà, anh có thể nói thẳng ra với một người đàn bà, tôn trọng người ta như đối với chính mình được chứ, Tôm?

Lại một lúc im lặng kéo dài. Haghen lắc đầu:

- Cô xét đoán về Maicon sai rồi. Cô bức mình vì anh ấy nói dối cô. Nhưng anh ấy đã báo trước là đừng nên hỏi gì về công việc của anh ấy cơ mà. Cô bức mình vì anh ấy nhận làm cha đỡ đầu cho thằng nhỏ của Côn-ni. Nhưng đó là cô ép anh ấy nhận cơ mà. Và lại, nếu dằn thẳng ra thì đó là nước cờ đúng nhất anh ấy phải chọn. Đó là kế nghi binh nhằm ru ngủ sự cảnh giác của thằng kia.

Haghen nhìn cô với một nụ cười u ám:

- Thế nào, cô hài lòng chưa? Cô hiểu tôi nói gì rồi chứ?

Kêi im lặng cúi đầu. Y tiếp:

- Được rồi, tôi sẽ nói rõ hơn. Sau khi ông Trùm qua đời, bọn kia đã sắp xếp để khử Maicon. Mà cô biết ai đã bán anh ấy không? Texxiô đây. Nghĩa là phải giết Texxiô. Phải giết cả Carlô nữa. Bởi lẽ tội phản bội là không thể tha thứ được. Cho rằng Maicon tha thứ, nhưng người đời không thể tha thứ cho chính mình, vì vậy mỗi người kiểu ấy đều nguy hiểm. Maicon thực sự gắn bó với Texxiô. Anh ấy yêu quý cô em gái của mình. Nhưng nếu để Texxiô và Carlô sống sót là anh ấy đã coi thường nghĩa vụ của mình, đối với cô và bọn trẻ, đối với gia đình anh ấy, đối với tôi và gia đình tôi. Bọn này sẽ từng ngày, từng giờ luôn luôn là mối đe dọa đối với chúng ta.

Kêi lắng nghe y mà nước mắt dần dụa. Cô hỏi:

- Thế Maicon bảo anh đến nói điều đó với tôi đây à?

Haghen nhìn cô, tỏ vẻ ngạc nhiên thực sự:

- Đâu có. Anh ấy bảo tôi nhấn cô rằng cô muốn gì cũng được, làm gì cũng được, miễn là cô phải trông nom bọn trẻ cho tốt. Anh ấy còn đùa rằng đối với anh ấy, cô mới là don.

Kêi đặt tay lên vai Haghen, hỏi:

- Nghĩa là không phải Maicon sai anh nói à?

Haghen ngập ngừng do dự, tự hỏi không biết có nên nói hết sự thật hay không.

- Ra là cô chưa hiểu gì hết, - y nói. - Nếu Maicon biết tôi để lộ chuyện này cho cô thì tôi đi đời.

Y lại im lặng.

- Trên đời này chỉ có ba người mà không bao giờ Maicon đụng đến – đó là ba mẹ con cô.

Năm phút trôi qua dường như vô tận. Sau đó Kêi đứng lên và hai người chậm rãi quay về. Gần đến nhà, Kêi nói:

- Sau bữa tối, anh cho mẹ con chúng tôi đi nhờ xe về Niu York được không?

- Thì tôi đến đây chỉ có việc ấy thôi mà.

Một tuần sau, cô đến gặp cha linh mục và xin cải đạo Gia tô.

Từ nóc vòm thăm thẳm của thánh đường vẳng ra một hồi chuông kêu gọi con chiên ăn năn hối lỗi. Kêi nắm tay vỗ ngực đúng như cô được dạy. Những tiếng chân bước - tiếng chân các tín hữu theo nhau lần lượt bước đến bàn thờ. Kêi cũng đến và cũng quỳ gối ở hàng ghế đầu khi chuông gióng lần thứ hai. Kêi lại đầm ngực, tay nắm chặt. Cha linh mục đến trước mặt cô, Kêi khẽ ngửa cổ, há miệng đón miếng bánh mỏng tanh. Một khoảnh khắc thiêng liêng kỳ bí. Miếng bánh tan dần trong miệng và trôi xuống.

Như một kẻ thành tâm ăn năn, Kêi cúi đầu trên hai cánh tay khoanh lại đặt trước bàn thờ cầu nguyện sám hối. Cô xua đi mọi ý nghĩ về mình, về các con, hết thấy căm giận và phẫn uất, tất cả bắn khoăn, thắc mắc. Và dọn sạch tâm linh, với mong muốn vừa cuồng nhiệt, vừa sâu xa được trọn tin, được chứng giám, như mỗi ngày, sau hôm Carlô Ritđi bị giết, cô cất lời cầu nguyện cứu rỗi linh hồn Maicon Côrleône.

Hết